

A handprint is visible in the upper left quadrant of the image, set against a dark, grainy, and textured background. The handprint is a light, yellowish-tan color, contrasting with the dark surroundings. The texture of the background appears to be a rough, possibly fabric or stone surface.

ARNE
DAHL

MISTERIOSO

ARNE
DARRE

MISTERIOSO

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reproduko-
vať mechanicky, elektronicky, fotokopirovaním alebo iným spôsobom rozširo-
vania bez predchádzajúceho súhlasu majiteľov autorských práv.

Názov originálu: MISTERIOSO

Preklad *Michal Zidor*

Copyright © Arne Dahl 1999

Slovak edition © Vydavateľstvo Príroda, s. r. o., Bratislava 2014

Vydané so súhlasom Salomonsson Agency

ISBN 978-80-07-02380-2

Túto knihu kúpite vo všetkých dobrých knihkupectvách v celej Slovenskej
republike alebo na **www.priroda.sk**

Môžete si ju aj objednať na adrese:

Vydavateľstvo Príroda, s. r. o., Koceľova 17, 821 08 Bratislava 2

Tel.: 02/55 42 51 60

e-mail: obchod@priroda.sk

www.priroda.sk

Niečo začínalo prerážať chlad zimy. Nevedel to pomenovať priamo, ale určite to cítil. Možno to bol hrejivý vánok, náznak svetlého miestečka uprostred masy sivých mrakov, možno iba skutočnosť, že počul čľapnutie a nie zapraskanie, keď stúpol do kaluže, ktorá celú zimu pokrývala jeho osobné miesto na parkovanie, kde bolo ešte stále jeho meno.

Na chvíľu sa zastavil a prižmúrenými očami sa zahľadel na rannú clonu mrakov. Vyzerala tak ako vždy – vznášala sa nad ním ako virtuálny strop bezpečia nad bankou a vítala ho. Rovnaké ticho ako vždy.

Neďaleko odtiaľ ležalo zaspaté mestečko, ktoré prejavovalo jedinú známku života: tenké prúžky dymu stúpajúce z komínov. Počul vytrvalé pípanie sýkorky a uvidel ju, ako vykúka zo svojho hniezda priamo pod odkvapom. Potom zamkol auto a odkráčal tých pár metrov k malým nevýrazným dverám vchodu pre zamestnancov. Vybral svoj ešte nevýraznejší zväzok kľúčov a jeden po druhom odomkol všetky tri zámky.

V banke bol rovnaký, trochu dusný vzduch ako počas bežného pondelka po víkende, no Lisbet tam čoskoro vyvetrá, keď príde ako obyčajne druhá a prinesie so sebou svoj príval veselého švitenia.

On sám prichádzal prvý – taká bola bežná rutina.

Všetko bolo presne také isté ako vždy.

Práve to si niekoľkokrát zopakoval: *Všetko je presne také isté ako vždy.*

Možno si to povedal viackrát, než mal.

Podišiel k okienku svojej bankovej priehradky a vytiahol zásuvku. Vybral z nej obdĺžnikové pozlátané puzdro a opatrne poľahkal v dlani jednu z dlhých šípok. Jeho špeciálna

zbraň. Len málo ľudí, dokonca aj medzi zasvätenými, naozaj vedelo, ako by mala šípka vyzerať. Jeho šípky boli dlhé – špeciálne navrhnuté na dvanásť centimetrov. Takmer sedem centimetrov zaberá dlhý hrot, ktorý vždy prekvapil jeho súperov. Šípky mali veľmi krátke, tuhé letky.

Vzal tri šípky a prešiel okolo deliacej steny do oddelenia kancelárií. Tam visel terč. Bez toho, aby sa pozrel nadol, zaujal pozíciu so špičkami palcov na malej čiernej čiare, ktorá sa nachádzala presne 2,37 metra od terča, a rytmicky vrhol všetky tri šípky. Každá z nich sa zabodla do jednotky. Iba sa zahrieval.

Všetky dopadli presne tam, kam mali.

Všetko bolo tak, ako malo byť.

Zatlieskal a rozpažil ruky čo najviac od seba, až kým mu nezapraskali kĺby, a potom si niekoľko sekúnd pretrepával prsty vo vzduchu. Opäť vytiahol z vrečka saka zväzok kľúčov, prešiel späť okolo deliacej steny do oddelenia prístupného verejnosti, podišiel k trezoru a odomkol ho. Dvere trezoru sa pomaly a ťažkopádne s tlmeným zaškrípaním otvorili. Zneli presne tak ako vždy.

Preniesol skrinku so silnými zväzkami bankoviek do svojej priehradky pokladníka a rozložil ich po pracovnom stole. Chvilu si ich prezeral, presne tak ako to vždy robieval. Čoskoro sa sem cez vchod pre zamestnancov dovalí Lisbet a začne bľabotať o svojej rodine, potom príde Albert, bude si tak trochu povýšeneckým spôsobom odkašľovať a meravo prikyvovať a nakoniec príde Mia, ponurá, tichá a zdržanlivá, vykúkajúca spod svojej ofny. Onedlho sa vďaka vŕni Lisbetinej kávy vytratí zo vzduchu všetko dusno a v kanceláriách zavládne ovzdušie tichej ľudskosti.

Potom sa začnú objavovať roztrúsené zhľuky zákazníkov: farmári budú nešikovne obracať strany svojich starodávnych vkladných knižiek, ženy v domácnosti puntičkársky zaza-

menávať skromné finančné výbery a prídu dôchodcovia, ktorí robia všetko preto, aby sa nemuseli uchýliť k mačacej strave.

Na tomto mieste bol dlho šťastný. Lenže mesto sa čoraz viac zmenšovalo a zákazníkov bolo čím ďalej, tým menej. *Všetko je presne také isté ako vždy*, pomyslel si.

Odišiel späť za deliacu stenu, aby si ešte zahral jednu rýchlu hru 501. Z päťstojednotky na nulu. Niekoľko trojitých dvadsiatok a pár presných stredov – *bull's eye* – urýchlilo odpočet. Presne ako vždy. Šípky dopadali presne tam, kam mali. Trochu zvláštne chvenie počas letu, ktorým sa vyznačovali jeho šípky, spôsobilo, že zakaždým trafil svoj cieľ. Keď zazvonil budík, potreboval nahráť ešte osemdesiatšedem bodov.

Deväť tridsať.

Ešte vždy zahĺbený do stratégie poslednej hry, prešiel k vchodovým dverám a odomkol ich.

Všetko bolo presne také isté ako vždy.

Nebudem to komplikovať, pomyslel si, dokonalou kombináciou bude obyčajná pätnásťka a obyčajná dvadsiatka a potom si zopakujem jeden *bull's eye* z rána. Spolu osemdesiatpäť. Potom mu ostane už len záver, dvojité jednotka. Osemdesiatšedem. Bez problémov. Najťažšia časť bola trafiť tretiu šípku do malého čierneho miesta v strede terča. Dobrý začiatok dňa.

Dobrý začiatok úplne obyčajného dňa.

Trafil pätnásťku do vonkajšej časti a dvadsiatku do vnútornej, len aby to bolo zaujímavejšie. Šípka sa zabodla blízko obruče vedľa tej hlúpej jednotky, ale držala. Obruč sa trochu chvela od kontaktu s hrotom. Už mu ostala iba päťdesiatka priamo v strede. Skoncentroval sa, zodvihol šípku, narovnal ju tak, aby smerovala presne na stred, a potom ju posunul o desať centimetrov späť presne na úroveň očí.

V tej chvíli tresli dvere.

To nie je možné. Nebolo to správne. Bolo príliš skoro. Doriti. Sklonil šípku a prešiel do verejného oddelenia. Obrovský muž, ktorý pripomínal vola, naňho mieril veľkou dlhou pištoľou.

Stál tam ako zdrevenený. Všetko sa zrútilo. Bolo to zle, úplne zle. *Nie teraz. Prosím, nie teraz.* Mal pocit, akoby mu podlaha zmizla spod nôh.

Muž podišiel k bankovej priehradke a podržal pred sebou prázdny kufrik.

Odložil šípku, otvoril skrinku a meravo vzal kufor.

„Napľň ho,“ povedal so silným prízvukom muž, ktorý pripomínal vola.

V tichosti a metodicky poukladal do kufrička jeden zväzok bankoviek za druhým. Hneď vedľa kufru ležala šípka s dlhým hrotom. Myšlienky sa mu zmätene mihali hlavou. *Ostala už iba jedna päťdesiatka v strede terča,* pomyslel si. Myslel na Lisbet a na deväť tridsať, na vchodové dvere, ktoré odomkol len zo zvyku. Spomenul si na záverečný vrh do dvojitej jednotky. Ten obrovský muž na chvíľu sklonil hlavu a nervózne sa poobzeral okolo seba.

Myslel na svoju schopnosť zvládať situácie dokonale aj pri extrémnom tlaku.

„Pohni si!“ zavrčal vôl, zatiaľ čo vrhal nervózne pohľady von oknom. Jeho oči boli veľmi čierne škrvny uprostred červenkastých kruhov.

Bull's eye, * pomyslel si a schmatol šípku.

Jediné, čo ostávalo, bol záverečný únik.

* *Bull's eye* znamená býčie oko (pozn. prekl.).

Prvá myšlienka Paula Hjelma bola, ako dlho už nesedel v policajnom aute so zapnutými blikajúcimi modrými svetlami a kvíliacou sirénou. Ocitol sa natlačený na zadnom sedadle medzi dvoma uniformovanými policajtmi a detektívom v civile, ktorý vyzeral presne ako on. Nahol sa dopredu a položil ruku na šoférovo plece práve vo chvíli, keď prudko strhol auto na Botkyrkaleden a zapískali pneumatiky.

„Myslím, že by bolo najlepšie vypnúť sirénu,“ ozval sa Hjelm.

Šofér sa načiahol a stlačil gombík, ale nijaké ticho to neprinieslo. Kviliace gumy a šialené zrýchľovanie motora robili stále poriadny hluk.

Hjelm pozoroval svojho kolegu v civile. Svante Ernstsson visel na malom remienku, ktorý trčal zo stropu. *Naozaj v moderných policajných autách visia remienky zo stropu?* pomyslel si Hjelm a napadlo mu, že to asi nie je to, nad čím by mal v tejto chvíli rozmýšľať. Uvažoval nad skutočnosťou, že často myslí na niečo, na čo by myslieť nemal. A vďaka tomu na to myslel ešte viac.

Ubehol len mesiac, odkedy Ernstsson vyliezol nezrarený zo zdemolovaného policajného auta na Tegelängsvägene po šialene rýchlej naháňačke v industriálnej zóne vo Fittje. Teraz sa Ernstsson potichu smial, zatiaľ čo auto preletelo zaplnenou diaľnicou pri Fittjamotete, zahlo doľava dlhým oblúkom smerom na Slagstu a prehnalo sa križovatkou. Napravo sa rozprestieral Tegelängsvägen, no Ernstsson mal svoj trochu meravý pohľad upretý naľavo. Po chvíli sa aspoň sčasti uvoľnil.

Hjelm si pomyslel, že vidí presne to, čo uvidel jeho partner, a aj cíti to, čo on. Po takmer siedmich rokoch práce bok po boku v jednom z najtvrdších policajných regiónov v kraji-

ne si prakticky videli navzájom do duše. Napriek tomu si uvedomoval, že to, čo jeden o druhom skutočne vedia, je len ich maličká časť. Bolo to naozaj všetko, čo o ňom zistil?

Hjelm sa cítil absolútne prázdny. Preto sa tak vcítil do chvílkovej hrôzy svojho kolegu, aby aspoň na chvíľu unikol sebe samému.

Deň sa začal tým najhorším možným spôsobom. V spálni bol totálne nedýchatelný vzduch. Slnko skorej jari sa chvíľu opieralo do žalúzií a držalo dusný vzduch vnútri. S poriadnou úpornou rannou erekciou sa prisunul bližšie k Cille, ktorá sa tak nenápadne, ako to len bolo možné, odsunula opačným smerom. Nevšimol si to, odmietol si to všimnúť a pritiahol sa bližšie so svojou neústupčivosťou, zadržiavanou naliehavosťou. Ona sa centimeter po centimetri posúvala ďalej, až sa napokon dostala príliš blízko k okraju postele a spadla na zem.

Vtedy sa úplne prebudený prudko posadil na posteľi. Erekcia bola razom preč. Cilla sa v tichosti postavila zo zeme, krútila hlavou a od zúrivosti nebola schopná slova. Vopchala si ruku do nohavičiek, vylovila z nich vložku nasiaknutú krvou a podržala ju pred očami. Vystrúhal slabú grimasu, ktorá odzrkadľovala ospravedlnenie a zároveň odpor. Potom si všimli, že vo dverách stojí Danne a na uhrovitej štrnásťročnej tvári sa mu zračí číre zdesenie. Utiekol preč. Počuli otočenie kľúčom vo dverách a po dome sa naplno rozoznelo Public Enemy.

Vymenili si pohľady. Zrazu boli opäť zajedno, spojení zmäteným pocitom viny. Cilla vyletela z izby, ale klopanie na Danneho dvere nemalo zmysel.

O chvíľu sedeli za stolom pri raňajkách. Tova a Danne odišli do školy. Danne nič nezjedol, nepovedal ani slovo a na nikoho z nich nevrhol jediný pohľad. Chrbtom opretá o Paula, Cilla hľadela na vrabce, ktoré sedeli na krmidle pre vtáky za oknom ich radového domu v Norsborgu.

„Bol si svedkom dvoch pôrodov. Ako je, doriti, možné, že si ešte stále zhnusený zo ženských telesných funkcií?“

Cítil sa totálne prázdny. Auto minulo napravo parcelové záhradky Slagsty a naľavo Brunnskú školu.

Ostro zahlo doľava smerom na námestie Hallunda. Na chvíľu mal Ernstssona vo svojom lone. Vymenili si unavené pohľady a sledovali, ako krátke, ale preplnené ulice Linvägen, Kornvägen, Hampvägen a Havrevägen prefrčali za ich oknom. Názvy ulíc – Lanová, Obilná, Konopná, Ovsená – boli ako z učebnice agronómie. Všade okolo sa však rozprestieral pravý protiklad agrárnej spoločnosti – nemilosrdne suchopárne fasády vzájomne identických obytných blokov zo šesťdesiatych a sedemdesiatych rokov. *Liaheñ*, pomyslel si Hjelm bez toho, aby vedel, čo tým myslí. Vymreté hlasy sedliackej spoločnosti sa mu vynárali v hlave ako duchovia.

Pri námestí parkovali tri policajné autá s dverami otvorenými dokoľan. Za niektorými dverami čupeli uniformovaní policajti s vytiahnutými zbraňami. Všetky boli namierené iným smerom. Ostatní policajti pobehovali okolo, odháňali zvedavých okolostojacich, mamičky s kočíkmi a tých, ktorí prevetrávali svoje psy.

Hjelm a Ernstsson zastavili vedľa ostatných. Policajti pomáhali pri tom, čo sa malo neskôr nazývať evakuácia oblasti. Hjelm ešte stále napoly sedel v aute, keď Ernstsson vystúpil a prešiel k najbližšiemu vozidlu.

Vysúkala sa z neho zanedbaná postava Johana Bringmana, ktorý si s praskaním natiahol chrbát.

„Imigračný úrad,“ podarilo sa mu zašomrať uprostred preťahovania. „Traja rukojemníci.“

„Dobre, čo vieme?“ opýtal sa Ernstsson, týčiac sa svojou imponantnou výškou nad Bringmanovou zhrbenou postavou, a na slnku neskorej zimy si rozopol koženú bundu.

„Brokovnica, tretie poschodie. Väčšinu budovy sme evakuovali. Čakáme na vyjednávačov.“

„Z centrály v Kungsholmene?“ zapojil sa Hjelm zo svojho auta. „To potrvá. Videli ste dopravnú situáciu na E4?“

„Kde je Bruun?“ zaujímal sa Ernstsson.

Bringman pokrútil hlavou. „Nemám poňatia. Možno čaká, kým nedorazí najvyššia šarža. Jednej úradníčke sa podarilo dostať von. Poďte von, Johanna. Sem. Toto je Johanna Nilssonová. Pracuje v tej budove.“

Asi štyridsaťročná blondína vystúpila z policajného auta a podišla k Ernstssonovi. Jednu ruku mala položenú na čele a druhú na perách. Obhrýzala si jeden necht a po ňom ďalší.

Ernstsson sa ju snažil uchlácholiť tým, že jej položil ruku na plece. Čo najpevnejším hlasom povedal: „Skúste sa upokojiť. My túto situáciu vyriešime. Viete, kto to je?“

„Volá sa Dritëro Frakulla,“ odvetila Johanna. Zlomil sa jej hlas, ale slová zneli stále pevne. „Kosovský Albánec. Jeho rodina tu žije už veľmi dlho a teraz ich pohltila vlna deportácie. Mysleli si, že je všetko v poriadku, a čakali na svoje občianstvo. A potom ich zrazu informovali o presnom opaku. Predpokladám, že vtedy sa to pokašľalo. Vzali im pôdu pod nohami. Videla som to už veľakrát predtým.“

„Poznáte ho?“

„Či ho poznám? Preboha, veď je môj priateľ! Bol to môj prípad. Poznám jeho deti, jeho manželku, dokonca aj jeho šialené mačky. Ja som pravdepodobne tá, po kom ide. Je to plachý muž – nikdy by neublížil ani muche. Lenže ja som mu klamala.“ Zvýšila hlas. „Bez toho, aby som o tom vedela, celý ten posratý čas som mu klamala! Pravidlá sa menia a menia a menia. Ako, dopekla, si máme robiť svoju robotu, keď všetko, čo povieme, sa nakoniec premení na lži?“

Hjelm sa vyčerpane postavil na nohy. Vyvliekol sa zo svojej ťažkej denimovej bundy s golierom z ovčej vlny, uvoľ-

nil si ramenné puzdro na zbraň a hodil ho do auta. Zastrčil si služobný revolver dozadu za opasok a opäť si obliekol bundu.

Cítil sa prázdny.

„Čo to, dočerta, robíš?“ povedali Svante Ernstsson a Johan Bringman unisono.

„Idem dnu.“

„Vyslobodzovací tím tu bude každú chvíľu, pre Kristove rany!“ zreval Ernstsson na Hjelma, ktorý práve prechádzal na Tomtbergavägen. Pribehol za ním a schmatol ho za ruku. „Počkaj, Paul. Neurob nič hlúpe. Nie je to potrebné. Nechaj to na expertov.“

Stretol sa s Hjelmovým pohľadom, uvidel jeho prázdny výraz odhodlania a pustil mu ruku.

Poznáme jeden druhého až príliš dobre, pomyslel si a prikývol.

Hjelm pomaly vyšiel po schodoch imigračného úradu. Nič nevidel a nič nepočul. V tej pochmúrnej opustenej budove akoby stál vzduch. Všetko bolo z betónu. Všade betón s hrubou vrstvou plastovej farby, ktorá vyzerala sivastá bez ohľadu na to, aká farba to bola v skutočnosti. Steny boli postriekané škvrnami laku, ktoré pôsobili ako vlašné dekorácie. Zvláštne teplo sa chvelo ako na púšti a nieslo so sebou zápach moču, potu a alkoholu. *Presne takto páchne Švédsko*, pomyslel si Hjelm, keď dorazil na tretie poschodie.

Bola polovica deväťdesiatych rokov.

Opatrne vykročil po prázdnej ponurej chodbe vedenia spoločnosti, až kým nestál pred zatvorenými dverami. Zhlboka sa nadýchol a zvolal: „Frakulla!“

Všade vládlo ticho, úplné ticho. Pokračoval bez toho, aby si doprial čas na rozmyslenie.

„Volám sa Paul Hjelm a som policajný dôstojník. Som sám a neozbrojený. Iba chcem s vami hovoriť.“

Za dverami bolo počuť slabé šušťanie. Chrapľavý hlas na hranici počuteľnosti povedal: „Vojdite dnu.“

Hjelm sa opäť zhlboka nadýchol a otvoril dvere.

Na podlahe kancelárie sedeli dve ženy a jeden muž s rukami za hlavou. Veľmi blízko nich pri stene bez okien stál nízky muž tmavej pleti v hnedom saku s vestou, kravatou a brokovnicou v ruke. Tá mierila priamo na Hjelmov nos.

Hjelm za sebou zavrel dvere a zdvihol ruky vysoko do vzduchu.

„Viem, čo sa vám stalo, Frakulla,“ začal pokojne. „Potrebujeme túto situáciu vyriešiť tak, aby sa nikto nezranil. Ak sa teraz vzdáte, ešte vždy sa môžete proti tomu rozhodnutiu odvolať. Inak to pre vás znamená iba väzenie a potom deportáciu. Pozrite, som neozbrojený.“ Opatrne zo seba striasol bundu a položil ju na zem.

Dritero Frakulla rýchlo žmurkal. Zbraňou mieril chvíľu na Hjelma a chvíľu na troch civilistov na podlahe.

Nežiadaj ma, aby som sa otočil, pomyslel si Hjelm. Musíš rozprávať, musíš rozprávať. Sústred' sa na prejavovanie účasti. Používaj také slová, aby musel rozmyšľať. Odpútaj jeho pozornosť.

„Myslíte na svoju rodinu,“ podarilo sa mu dostať zo seba. „Čo budú robiť vaše deti bez vás a bez vašej podpory? A čo vaša žena – má prácu? Akú prácu si bude môcť zohnať, Frakulla? Akú má kvalifikáciu?“

Brokovnica teraz mierila naňho. Práve to chcel.

Frakulla naraz prehovoril jasnou švédčinou, takmer ako keby tie slová recitoval: „Čím horšie zločiny spácham, tým dlhšie budeme môcť ostať v tejto krajine. Nepošlú moju rodinu preč bezo mňa. Obetujem sa pre ňu.“

„To je omyl, Frakulla. Vašu rodinu okamžite deportujú, prinúťia ju vrátiť sa do Srbska bez toho, aby sa jej členovia mohli akokoľvek obhajovať. A čo myslíte, že urobia Srbi so

ženou a s dvomi deťmi v predškolskom veku, ktorí sa snažili od nich utiecť? Čo sa stane vám, keď vás obvinia z vraždy policajta, navyše neozbrojeného?”

Muž na sekundu sklonil o pár centimetrov brokovnicu. Vyzeral absolútne vyvedený z miery. To Hjelmovi stačilo. Siahol dozadu za pás, vytiahol služobný revolver a vystrelil jednu ranu.

Hlas v ňom náhle zmlkol. *Ako je, doriti, možné, že si ešte stále zhnusený zo ženských telesných funkcií?*

Na jeden moment, ktorý akoby vypadol z času, bolo všetko absolútne pokojné. Frakulla držal brokovnicu v tuhom zovretí. Jeho nevyspytateľné oči sa zabárali priamo do Hjelmových. Mohlo sa stať čokoľvek.

„Ai,“ zašepkal Dritëro Frakulla, pustil zbraň a prevrátil sa dopredu.

Každá akcia má svoju podobnú a opačnú reakciu, pomyslel si Hjelm a prišlo mu zle.

Úradník vstal, schytil brokovnicu a pritlačil jej hlaveň tvrdo na Frakullovu hlavu. Tomu sa pod pravým plecom čoraz viac rozlievala kaluž krvi.

„Polož tú zbraň, ty debil!“ zreval Hjelm a povercal sa.

Najprv to boli iba krátke bizarné rozklady hore a dolu po klávesoch piana, sprevádzané hajtkou a občas slabým ťukaním na činely a súchaním štetiek po malom bubne. Občas sa prsty trochu odchýlili od naplánovanej cesty a prešli do ľahkého bluesového nádychu, ale bez narušenia sekaného rytmu dvojštvrtového taktu. Potom nasledovala krátka pauza, saxofón sa pridol rovnakou krátkou melódiou a všetko sa zmenilo. Prichádzala basa s pokojným stúpaním a klešaním na stupnici.

Do popredia sa dostával saxofón a piano rozsievalo sporadické sprievodné akordy v pozadí, občas dopĺňané basou a bicími pri očividne ľahostajných improvizáciách saxofónu.

Strčil pinzetu do dierky a začal ňou šklbať.

Saxofón prešiel do chvíľkovej disonancie a vzápätí sa vrátil späť k melodickej téme. Piano stíchlo; nastalo také ticho, že bolo počuť divákov v pozadí.

Pinzeta vytiahla to, čo hľadala.

Saxofonista v pauzách medzi rytmami niekoľkokrát vykrikol. Diváci odpovedali rovnako. Dlhé rozvláčne tóny. Piano bolo stále ticho. Zopár ľudí zatlieskalo.

Piano sa vracalo na scénu a prechádzalo do popredia. Túlalo sa po stupnici ako predtým, občas sa odklonilo od melódie, hralo čoraz slobodnejšie trilky. Iba piano, basa a bicie.

Zatlačil pinzetu do druhej dierky. Tentoraz to šlo ľahšie. Zastrčil si oba kúsky do vrečka. Posadil sa na gauč.

Túlanie piana sa vrátilo do začiatočného bodu. Teraz stíchla basa. Potom sa zasa vrátila spolu so saxofónom. Všetci štyria sa tajomne promenádovali. Nastúpil potlesk.

Fajn.

Stlačil tlačidlo na ovládači. Nastalo úplné ticho.

Opatrne vstal. Chvíľu postával vo veľkej miestnosti.

Vysoko nad jeho hlavou krúžili smietky prachu v neexistujúcom prievane okolo krištáľového lustra. Matný kov stereoveže oblých tvarov neodrážal nič zo slabého svetla v miestnosti. Beng & Olufsen.

Beng, beng, pomyslel si. *A Olufsen*. Potom prestal rozmýšľať.

Jemne prešiel rukou v rukavici po lesklom koženom poťahu gauča a dovolil si opatrne sa prejsť po príjemne vŕzgajúcej parketovej podlahe. Vyhol sa obrovskému pakistanskému kobercu, ktorý ručne utkali pakistanské deti za viac než mesiac otrockej práce, a vyšiel von na chodbu. Otvoril dvere a vkročil na vonkajšiu terasu. Na chvíľu sa zastavil pri hojdacej sieti. Naplnil si pľúca upokojujúcim chladným vzduchom jarnej noci a nechal oči spočinúť na radoch jabloní. Boli tam astrachány a Åkerösy, Ingrid Marie a Lobosy, prísvitné letné a ďalšie. Každý strom bol označený malou tabuľkou s nápisom. Všimol si to cestou sem. Jablká sa zatiaľ dali vidieť iba na tabuliach. Nápadné, v úžasných farbách, dávno predtým, ako sa vôbec objavili na stromoch kvety. Ploché, náhradné jablká.

Rád by veril, že to, čo počuje, sú cvrčky, inak by to boli zvuky v jeho hlave. *Beng, beng*, pomyslel si. *A Olufsen*.

Aj keď *beng* neznamenaló búchanie.

Vošiel z terasy do domu, zavrel za sebou dvere, prešiel chodbou naspäť a vrátil sa do obrovskej obývačky. Opäť sa vyhol obrázkom červeného plameňa na ručne tkanom koberci, podišiel k veži a stlačil gombík na vysúvanie kazety. Kazeta sa pomaly vysunula po zhruba elipsovitej dráhe z prehrávača. Vytiahol ju von a vložil si ju do vrečka. Vypol vežu.

Poobzeral sa po miestnosti. *To je atmosféra*, pomyslel si. Dokonca aj zrníčka prachu, ktoré elegantne krúžili okolo

krištáľového lustra, boli akoby vyrobené na zákazku, aby ho dopĺňali.

V duchu uvidel zoznam a skontroloval každú položku.

Kuno, pomyslel si pobavene. *Nie je to názov spoločenskej hry?*

Z obývačky odišiel trochu inou cestou. Tíkový stôl a štyri stoličky s vysokými mäkkými operadlami, ktoré ho dopĺňali, stáli na ďalšom ručne tkanom koberci. Pomyslel si, že môže byť perzský. Z väčšej časti bol béžový, na rozdiel od červeného pakistanského koberca. Aj keď v tejto chvíli boli veľmi podobné.

Vedľa stola musel prekročiť to, čo sfarbovalo perzský koberec dočervena. Potom prekročil niečie nohy.

Vonku v záhrade vykúkal spoza hebkých mračien ospalivý mesiac v splne a po holých jabloniach tancovalo jeho zastrené rozprávkové svetlo.

Detektív superintendant Erik Bruun musel niekde na svojom stole stlačiť zelené tlačidlo, pretože v hale na ráme dverí rozsvietilo jeho menovku zelené svetlo, sprevádzané bzučaním. Nato Paul Hjelm stlačil kľučku na jeho večne zamknutých dverách a vstúpil dovnútra.

Bola to policajná stanica, ktorej dosť nezvyčajné geografické súradnice vyzerali asi takto: situovaná vo Fittje s poštovou adresou v Norsborgu, v samosprávnej oblasti Botkyrka, policajný okrskok Huddinge. Ak ste sa chceli vyhnúť používaniu slova Fittja pre jeho obscénne a znevažujúce asociácie so švédskym výrazom pre vagínu, stále ste mohli povedať Botkyrka, čo je oblasť, ktorá okrem kostola zahŕňa aj pekné a príjemné štvrte Vårsta a Grödinge, alebo ste mohli povedať Norsborg, čo je rodné mesto génia stolného tenisu Jana-Oveho Waldnera a florbalového tímu Balrog, alebo ste mohli použiť názov Huddinge, aj keď to znelo ako meno satelitného mestečka. Hjelm býval v radovom dome v Norsborgu len pár dverí od Waldnerovho rodného domu. Nikdy nevedel povedať naozaj presne, v ktorej štvrti vlastne žije, a najmä teraz nie.

Bohom zabudnuté miesto, pomyslel si zlovestne a vstúpil do Bruunovej kancelárie. Tapety sa menili aspoň raz ročne, no aj napriek tomu v priebehu niekoľkých dní zhnedli.

Erik Bruun vždy inauguroval nové tapety tým, že dovolil svojim čiernym cigarám a rovnako čiernym pľúcami vyfukovať kúdoly dymu na celé plochy stien. Hjelm nikdy nenavštívil Bruuna v jeho garsónke v Eriksbergu. Ten byt získal povesť mystických proporcií, ale vedel si predstaviť, ako vyzerali jeho steny. Hjelm bol nefajčiar, aj keď občas si dal jednu

cigaretu, aby sa nestal otrokom cností, ako to raz vyjadril jeden múdry človek.

Dnes Hjelm vyfajčil už šesť cigariet a vedel, že ich bude viac. Nikotín mu víril v hlave a tentoraz nepocítil nijaký bezprostredný šok, keď vstúpil do Bruunovej svätyne, ktorú čelní predstavitelia označili za miesto vážneho ohrozenia na zdraví. Istý príliš horlivý dôstojník raz nalepil na dvere lebku so skríženými hnatmi a Hjelm s Ernstssonom strávili tri hodiny cenného pracovného času jej zoškrabovaním.

Erik Bruun nebol v miestnosti sám. Sedel za svojím zapraným stolom a pobafkával obrovskú ruskú cigaru. Na gauči pod radom okien sedeli dvaja dobre oblečení džentlmeni. Boli asi v Hjelmovom veku, medzi štyridsiatkou a päťdesiatkou. Nikomu by nikdy nenapadlo nazvať Hjelma džentlmenom; v ich prípade mu to však pripadalo prirodzené. Nepoznal týchto džentlmenov, ale spoznal strohý výraz ich tvári. *Skvelé*. Očakával čosi presne také.

Bruun zodvihol svoje masívne telo do stojacej polohy a šiel mu naproti, aby ho privítal. Taký pokus o kondičné cvičenie bol uňho skutočne nezvyčajný. Potriasol si s Hjelmom rukou a poškriabal sa na šedivejúcej ryšavej brade.

„Gratulujem, máš moje uznanie,“ povedal a nápadne zdôraznil slovo *moje*. „Vynikajúca práca. Ako sa cítiš? Už si hovoril s Cecíliou?“

„Vďaka,“ odvetil Hjelm a vrhol pohľad na džentlmenov na gauči. „Ešte sa mi ju nepodarilo zastihnúť. Predpokladám, že sa o tom dozvie z iného zdroja.“

Bruun niekoľkokrát prikývol a vrátil sa do svojej obľúbenej stoličky.

„Ako som už povedal, máš uznanie a podporu všetkých tu na stanici. Neodpovedal si však na moju otázku, ako sa cítiš.“

„Nie, neodpovedal,“ súhlasil Hjelm a sadol si na stoličku pri stole.

Bruun opäť niekoľkokrát prikývol tým istým chápaným spôsobom.

„Chápem,“ povedal a potiahol z cigary. „Toto je Niklas Grundström a Ulf Mårtensson z vnútorných záležitostí. To, či aj oni majú v úmysle ti pogratulovať, je v danej chvíli otvorená otázka.“

Keďže Bruunova malá tiráda znela tak, akoby sa chystal odísť, obaja džentlmeni sa zodvihli z gauča. Nastal moment zaváhania, pretože superintendent ostal tam, kde bol, a naďalej pobafkával zo svojej čiernej cigary. Obaja by bezpochyby dali čokoľvek, aby sa práve takému prejavu neistoty vyhli. Hjelm ďakoval Bruunovi zdanlivo neutrálnym výrazom a Bruun mu vrátil ten istý pohľad.

Superintendent si ešte raz potiahol a lenivo sa postavil na nohy. „Ombudsman pre bezpečnosť oddelenia rozhodol, že nesmiem opustiť svoju kanceláriu s cigarou v ruke,“ ospravedlňoval sa a zahasil ohorok v popolníku. Potom vyšiel z kancelárie, zahalený v oblaku cigarových výparov.

Zo zahaseného ohorka sa aj naďalej dvíhal hnedý dym. Grundström odsunul popolník nabok, akoby to bolo mesiac staré vedro z latríny, a trochu zdráhavo si sadol na Bruunovu dymom nasiaknutú riaditeľskú stoličku. Mårtensson si opäť sadol na gauč. Grundström vyložil na stôl svoj kufrík a vybral z neho okuliare s takmer dokonale okrúhlymi sklami, ktoré si obradne nasadil na koreň nosa. Potom vytiahol veľkú hnedú obálku a večerné noviny. Položil kufrík na zem a podržal pred sebou titulnú stranu *Expressenu*. Titulok napísaný veľkými písmenami kričal: EXTRA. HRDINA Z FITTJE. POLICAJNÝ HRDINA V RUKOJEMNÍCKEJ DRÁME. Pod titulkom bola takmer desať rokov stará fotka Paula Hjelma, ktorý bol v tom čase policajným seržantom.

„Médiá rozdelili roly,“ ozval sa Niklas Grundström jasným, učiteľským hlasom a zahodil noviny nabok. Pohľadom